

بشر از قدیم به خوبی متوجه بوده که هر گاه این دو هنر با هم آمیخته شود اثرش بیشتر خواهد شد و شاعرانی که از دوره های قدیم موسیقی می دانسته و اشعار خود را با نغمات و الحان توأم می کرده اند بیشتر در دل شنوندگان تأثیر داشته اند. در کشور ما نیز همیشه شعر و موسیقی دوش بدوش یکدیگر داده و هیچگاه از هم جدا نشده است. حتی امروز هم عموم مردم از ساز و آواز به شرطی لذت می برند که با هم توأم باشند. اینک چون نظر به تاریخ افکنیم می بینیم که از دیر زمان این دو هنر با هم آمیخته شده و موسیقی دان حقیقی اغلب به کسی گفته میشد که این دو هنر را دارا بود. بارید موسیقی دان دوره ساسانی شاعر بوده و اشعاری را که می ساخته با آهنگ نغماتی که خود درست میکرده می خوانده است. اشعاری که به نام فهلویات از دوره های قدیم نام برده شده همان ابیاتی بوده که آهنگ موسیقی داشته است. سرود های مذهبی زرتشت به اغلب احتمال یک نوع شعری بوده که لحن مخصوصی داشته و خوانده می شده.

از کتاب نظری به موسیقی، نوشته روح الله خالقی (ص ۱۸۸-۱۸۹)